Ἰδιοκτήτης καὶ Ἀρχισυντάκτης ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΞΕΝΟΣ

ΑΡΙΘ 237— ΤΟΜ. Ε. ΑΘΗΝΑΙ, Τρίτη 31 Μαρτίου 1892 ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Οἱ ἐγγραφόμενοι δι' ἕν ἔτος νέοι συνδρομηταὶ ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1892, λαμβάνουσι δωρεὰν τοὺς πέντε ἤδη ἐκδοθέντας τόμους τοῦ περιπετειώδους καὶ ἐγκυκλοπαιδικοῦ μυθιστορήματος τοῦκ. Στεφ. Ξένου, τὰ «Νόθα Τέκνα», ὅσοι δὲ ἐξακολουθήσωσι τὴν συνδρομήν των καὶ διὰ τὸ ἐπιὸν ἔτος 1893 θὰ λάβωσι δωρεὰν πλῆρες τὸ μυθιστόρημα ἐξ ἑτέρων 4 τόμων ἐκδοθησομένων ἐντὸς τοῦ ἔτους.

Ἡ συνδρομὴ προπληρωτέα, ἄνευ δὲ τῆς πληρωμῆς δὲν παραδίδονται ἢ ἀποστέλλονται οἱ τόμοι.

Ὁ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ δὲν δημοσιεύεται τὴν Δευτέραν. Ἡ Κυριακὴ ἀφίεται πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν τε ἐργατῶν καὶ συνεργατῶν. Μόνον σπουδαιότατα συμβάντα δύνανται νὰ ιαρρήξωσι τὸν ἄλλως τε ἀπαραβίαστον τοῦτον κανόνα.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

Ἐνταῦθα καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐτησία	δρ. 30	ἐξαμ. δρ. 15
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ	δρ. χρ. 45	δρ. χρ. 26

Αἱ πληρωμαὶ τῶν συνδρομῶν τοῦ «Βρεττανικοῦ Ἀστέρος» γίνονται εἰς τὰ γραφεῖά μας κείμενα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ προαστείου ἀρ. 8 ἀπέναντι τοῦ νεοκτίστου θεάτρου τοῦ κ. Μπαλάνου· ἐκεῖ ὅστις θέλει εὑρίσκει καὶ τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Αἱ ἀποδείξεις πληρωμῆς τῶν συνδρομῶν θὰ φέρωσι μόνον τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἰδιοκτήτου κ. Στεφάνου Ξένου, πᾶσα δὲ τοιαύτη, μὴ φέρουσα τὴν ὑπογραφήν του εἶνε ἄκυρος.

ΤΙΜαΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Πάσης διατριβῆς μὴ ἀπαδούσης πρὸς τὸ προγεγραμμένον πνεῦμα τοῦ Βρεττανικοῦ ἀστέρος ἐν μὲν τῇ πρώτῃ σελίδι ὁ στῖχος ἅπαξ μὲν καταχωριζόμενος τιμᾶται 10 λεπτ. δὶς 60, 6κις 50, ἐν δὲ τῇ 4ῃ καὶ 8ῃ σελίδι ἅπαξ 60, δὶς 40, πολλάκις 30, τῶν δὲ ἀγγελιῶν καὶ εἰδοποιήσεων ὁ στίχος ἅπαξ λεπ. 20, δὶς 15, πολλάκις 10.

Ο ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ ΤΟΥ «ΧΡΟΝΟΥ» ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ ΚΑΙ Η ΕΛΛΑΣ

Δ΄

Εἰς τὴν μεγάλην ἀνακάλυψιν τοῦ Σὶρ Μακένζη Οὐάλλας κατὰ τὰς ὀλίγας ἡμέρας τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς του, ὅτι ἡ Ἑλλὰς εἶνε μικρὸν φιλόδοξον βασίλειόν μὲ ὑπερβολικὸν πατριωτισμὸν δυσανάλογον τῶν ὑλικῶν πόρων οὓς ἡ δημοκρατικὴ κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος ἔχει, δι' ὃ εἷς πρωθυπουργὸς δύσκολον νὰ παίξῃ πρόσωπον ἄλλο δὲν δυνάμεθα, ἢ νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ ἔκλαμπρος ἀνταποκριτὴς ἢ ἔγραψε ταῦτα μετὰ τὸ γεῦμά του, ἢ ὅτι ψιττακίζων ἄλλων δικαιολογήματα οἰκτρῶς φενακίζει τὸ ἀγγλικὸν κοινὸν δηλητηριάζων συγχρόνως τὴν κοινὴν γνώμην τῆς Ἀγγλίας κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Εἶνε ὅλως ἀνακριβεῖς οἱ λόγοι οὗτοι. Ἐνταῦθα ὑπάρχει ὅλον τὸ ἐναντίον ἀφ' ὅτι οὗτος γράφει, ὁ Σὶρ Μάκενζης Οὐάλλας.

Πρῶτον ἡ Ἑλλὰς συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν δούλων Ἑλλήνων καὶ τῶν ἑλληνικῶν γαιῶν τῆς μεγάλης ἡμῶν πατροπαραδότου κληρονομίας δὲν εἶνε μικρὸν βασίλειον, φαίνεται μόνον μικρὸν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐφημέρων κυβερνητῶν της.

Δεύτερον σήμερον τὸ βασίλειον τοῦτο δὲν εἶνε φιλόδοξον οὔτε ἔχει ὑπερβολικὸν πατριωτισμόν. Εἶνε ψευδόδοξον καὶ ἄνευ πατριωτισμοῦ, ἀγράμματον καὶ τοκογλυφικόν, ἐγωϊστικόν, ἄφιλον καὶ ζηλόφθονον ὡς νὰ συγκροτεῖται ἀπὸ δύο ἑκατομμύρια γαλῶν καὶ ὄχι λογικῶν ὄντων ὅπως δὲ ἡ γαλῆ παραφυλάττει νὰ συλλάβῃ τὸν ποντικὸν διὰ τῆς προσποιήσεως ὅτι κοιμᾶται οὕτω καὶ ἡμεῖς κάμνομεν ὅπως ἐξαπατήσωμεν τὸν καλλίτερον φίλον μας, τὸν στενώτερον συγγενῆ μας, ὅπως τὸν ὑπερπηδήσωμεν. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ εἰπῇ διὰ τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν εἶνε ὅτι εἶνε ζύμη ἔξοχος, ἡ ἐξοχωτέρα τῆς ὅλης Γῆς τὴν ὁποίαν εἷς μεγαλοφυὴς καὶ ἀληθῶς πεπειραμένος κυβερνήτης ἠδύνατο νὰ διαπλάσῃ ἐντός τινων ἐτῶν ἀντὶ γαλῶν εἰς δαιμονίους ἄνδρας καὶ γυναῖκας. Φεῦ! τοῦτο δὲν θὰ γίνῃ εἰς τὰς ἡμέρας ἡμῶν ἀλλ' εἰς τὰς μεταγενεστέρας γεννεάς.

Προσθέτομεν γυναῖκας διότι ἡ γυνὴ μέχρι τῆς ἀρβανίτησας εἰς τὸν τόπον τοῦτον ἀπεδείχθη σήμερον πλέον ἀνεπτυγμένη καὶ μὲ περισσότερον κοινὸν νοῦν καὶ καλαισθησίαν τοῦ ἀνδρός. Ὅτι δὲ δὲν ὑπάρχει ὄχι ὑπερβολικὸς πατριωτισμός, ἀλλ' οὔτε ἁπλοῦς πατριωτισμός ἀπόδειξις, ὅτι τὸ ἔθνος σήμερον χάνεται καὶ ἡμεῖς οὔτε τὸ κουνοῦμεν ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπου ἕκαστος θέλει, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε ἄλλο ἢ τὸ ἐπάγγελμα του, τὸ συμφέρον του, τὸ εἴδωλον ὁ πρωθυπουργός του, ὁ ἐγωϊσμός του, τὸ φίλαρχόν του, ἡ ματαιοδοξία του, ἡ τοκογλυφία του, τὸ φιλοκατήγορόν του, ἡ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά του ἢ ἰδία παλλακίς του.

Ἐντὸς τοῦ κύκλου τούτου περιστρέφεται ὁλόκληρος ὁ πατριωτισμὸς ὅλων ἡμῶν καὶ ἐντὸς τοῦ κύκλου τούτου οἱ ἴδιοι οἱ καθηγηταὶ τῆς Θεολογίας μεταβάλλονται εἰς Ἰούδας Ἰσκαριώτας.

Τίς ὁ ὑπερβολικὸς πατριωτισμός; ὁ τῶν κενῶν λόγων; ἐγκαταλείπει ὁ ἀνάξιος καὶ ναυαγὸς τὴν ἐξουσίαν διὰ τὸν ἱκανὸν σήμερον ὅταν κινδυνεύῃ ἡ πατρίς; ὄχι βέβαια. Ἐπιτρέπει ἐὰν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θελήσεώς του κἂν εἰς τὸν ἔντιμον καὶ ἱκανὸν καὶ ἀναγκαῖον νὰ λάβῃ θέσιν ἐνεργητικὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὅπως συνδράμῃ τὴν πατρίδα; ὄχι βέβαια ἐκ ζηλοτυπίας ἢ φόβου μὴ τὸν ὑπερπηδήσῃ.

Ἐν τῷ λέβητι τοῦ στομάχου των εἶνε ὁ φθόνος καὶ ἡ ἀγυρτεία ὑπὸ τὴν ταρτουφικὴν ἱκανότητα, τὴν ὁποίαν ὁ ἀγράμματος λαὸς ὁ ἐκλέγων τοὺς νομοθέτας σήμερον δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ διακρίνῃ, ὁ λαὸς λέγομεν ὅστις ἔχων ἢ μὴ ἔχων πατριωτισμὸν ἐναπέθεσε δυστυχῶς πάντα

τὰ αἰσθήματά του καὶ τὴν τύχην του εἰς τὴν διάκρισιν τῶν τοιούτων.

Ἀσπαίρουσιν ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἑκατομμύρια ἀδελφοὶ Ἕλληνες. Ψόρος ὁ Σουλτάνος καὶ τὸ Βιλαέτι του, οἱ γῦπες κατέδησαν περὶ τοῦ δζοντος κορμοῦ του, οἱ Σλάβοι οἱ Βουλγάροι, οἱ Ῥουμάνοι, οἱ Φράγκοι τρέχουν ἑκαστος νὰ ἁρπάξῃ ὅτι δύναται τῆς περιουσίας του, ὁ δὲ ἕλλην ὁ μόνος γνήσιος κληρονόμος του ἐν τῷ ὑπερβολικῷ πατριωτισμῷ του συζητεῖται εἰς μόνον δύο πράγματα. Νὰ ὑποσκάπτῃ τὰ θεμέλια τοῦ μικροῦ βασιλείου, καὶ νὰ τελειοποιῇ τὴν ἐθνικὴν αὐτοκτονίαν.

Στρέψατε πανταχόθεν τὸν γανὸν τοῦ Διογένους νὰ εὕρητε ἐὰν δύνασθε εὐγένειαν καρδίας, ἡ δὲ εὐγένεια καρδίας εἶνε ἐπὶ τοῦ πατριωτικοῦ βαρομέτρου ὁ ὑψισσας βαθμός.

Ἡ πᾶσα φρονεῖτε ὅτι οἱ μεγάλοι εὐεργέται οἱ κτίζοντες πολυτεχνεῖα, νοσοκομεῖα, σχολεῖα ὡς ὁ Ἀβέρωφ, Σόγρος, Ζαρίφης, Ζάππας, Βαλιάνος καὶ ἄλλοι ἔχουν κόκκον εὐγενείας καρδίας, ἔχουν κόκκον ἀγνοῦ καὶ ἀσπίλου πατριωτισμοῦ; Οὐτοι εἶνε οἱ ἀσπλαγχνότεροι τῶν ἀνθρώπων. Δύνασαι νὰ ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα ἀξιοπρεπῶς ὁ ἐναρετώτερος, ἐντιμότερος καὶ κοινωφελέστερος τῶν ὑπηγῶν πτωχός, ὁ χρέων χιλίας ἐπὶ τοῦ σωματός του πτηρὰς τῶν μαχῶν του, ἵνα τοὺς ἐπιτρίψῃ ἕνα μόνον ὀβολὸν καὶ νὰ τὸν ἀρνηθῶσι, ἢ καὶ τὸν περιφρονήσωσι κάνοντες ὀβολὸν προσοχὴν εἰς αὐτόν. Λέγοντες ἡμεῖς συνδρομεν τὸ Ἔθνος καὶ ὀχι ἀτομα. Ἐὰν δὲ ἐξ ἀνάγκης συνδράμωμεν ἄτομα, ἐκ τῶν ἀτόμων συνδράμουσι τοὺς χαμηλοτέρους κόλακας, παρασύροντες καὶ θυμιάσασ αὐτῶν ἢ τοὺς ἐξαπατῶντας οἰκτρῶς αὐτοὺς.

Καὶ τοιαύτη δυστυχῶς εἶνε ὁλόκληρος ἡ πλουτοκρατία ἡμῶν ὅπερ εἶνε τὸ ζωντανώτερον χαρακτηριστικὸν τοῦ ὑπερβολικοῦ ἡμῶν πατριωτισμοῦ. Γράφομεν ταῦτα ὀχὶ διὰ τοὺς ἀνωῦι κυρίους, ἀλλὰ διὰ τὸν ἐπιπολαιον Σὶρ Μακένζη Οὐάλλας καὶ τὸν φίλπατον Χρόνον τοῦ Λονδίνου, ὅστις ἄλλοτε τόσον ἐξετίμησε καὶ ὑπερηπεσθῆ τὰς ἰδίας ἰδέας αὐτὰς ἡμῶν. Ἂς ἐνθυμηθῇ τὸ κύριον ἄρθρον τὸ ὁποῖον ἔγραψε τῷ 1863 ἢ 1864 ὑπὲρ ἡμῶν διὰ σὴν μὴ ἀναγνωρισιν τῶν δανείων τοῦ 1824—25. Τὰ γράφομεν δὲ κατὰ καθῆκόν. Ἤμεῖς μικρὰ ἐδώσαμεν. φανερὰ εἰς τὸ ἔθνος. Εἴχομεν ὅμως ἑκατομμύρια καὶ διεθέτομεν ἑκατομμύρια καὶ ἐσυνδράμαμεν τὸν πατριωτικὸν σκοπὸν καὶ ἐδώσαμεν εἰς ἄτομα ἄνευ ἀποδείξεων ὁ καὶ παράσημαν καὶ ἐχομεν τὰς εὐλογίας τῶν οἰκογενειῶν των. ἐδώσαμεν ὅσα καὶ οἱ ἀνωῦι κύριοι ἐὰν ὀχὶ περισσότερα διότι ποτὲ δὲν ἐκρατήσαμεν λογαριασμόν. Ἐγενήθημεν ὑπερπλούσιοι καὶ ὀχὶ πτωχοί. Οἱ γονεῖς ἡμῶν ἐχάρισαν καὶ ἐδάνεισαν κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821 εἰς τὸ ἔθνος πλεῖστα ἀγύρισα, ἐδάνεισαν καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς δανειστὰς τοῦ ἔθνους Κρουσοῦρωτὰς χιλιάδας ταλλήρων καὶ ἐτροφοδότησαν δωρεαν τὸ Μεσολόγγιον καὶ ἐδώρησαν ὅπλα καὶ πολεμεφόδια παντοῦ εἰς τὸν στρατὸν καὶ ναυτικὸν ὅσα οὐδεμία ἄλλη οἰκογένεια. Τὰ εἰς χεῖρας ἡμῶν ὁμόλογα ἔγγραφα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μέρος τῶν ὁποίων εἰς σὴν Κιβωτὸν ἡμῶν ἐπιθγράψαμεν τὸ ἀποδεικνύουσι. Ἐθυσιάσαμεν τὰ πάντα ὑπὲρ τοῦ πατριωτισμοῦ χωρὶς νὰ ἐνθῶμεν ὑποκρυνὶα ὕψωμ! τοῦ ἔθνους χωρὶς νὰ λάβωμεν ὀβολὸν συνδρομὴν παρ ἑνὸς καὶ αὐτῶν ἔτι ὅσοι ἔφαγον τὸ ψωμὶ ἡμῶν καὶ οἱ ἡμῶν ἀνεξέχθησαν καὶ μέχρι τῆς σήμερῆς αὐτῆς μετὰ κενοῦ βαλαντίου διὰ τοῦ δυστυχοῦς τούτου Βρεττανικοῦ Ἀστέρος μαχόμεθα ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἀγῶνν, ὑπερ τούτου τοῦ πατριωτισμοῦ, ὑπὲρ τούτου τοῦ λαοῦ καταπολεμούμενοι ἐξ ὅλων ἐκείνων τῶν στοιχείων καὶ τάξεων τῶν ἀνθρώπων οἵτινες ἐὰν εἶχον κόκκον πατριωτισμοῦ, ὀχὶ ὑπερβολικὸν πατριωτισμόν, ὤφειλον πρὸς ὄφελος των νὰ συνδράμωσι τὴν ἐφημερίδα αὐτὴν διὰ μόνης μιᾶς δεκάρας.

Οὐδεὶς ἡμῶν δύναται—καὶ τοῦτο ἀπορήτως καὶ στεντορίως τὸ λέγομεν καὶ ἐπιβεβαιώνομεν—νὰ γνωρίζῃ ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ πολυπληθῶν παθημάτων διὰ μεγαλειτέρας πείρας τὸν ἀληθῆ βαθμὸν τοῦ πατριωτισμοῦ τῶν Ἑλλήνων τοῦ βασιλείου τούτου, τοὐλαχίστον τῶν Ἑλλήνων τῆς παρούσης γενεᾶς διότι αὐτὴ δὲν ἔχει εἴποτε νὰ δώσῃ καὶ νὰ πάρῃ, οὔτε κοινόν τι οὐδὲν μὲ τὴν παρελθοῦσαν γενεὰν τῶν Ῥιτάνων οὔτε μὲ τὰς μελλούσας, ἐκτὸς ἐὰν ἡ παροῦσα ἔθεσεν ἀδίκως ἐπὶ τῶν νώτων τῆς μελλούσης βαρύτατα σπαταλῆς χρέη, ὅπως ὡς εἴλως ἐργασθῇ νὰ τὰ πληρώσῃ.

Ἀληθὴς πατριωτισμός, φυσικός, ἁγνός, ἀμωμος καὶ ἀσπίλος πατριωτισμὸς ὑπάρχει μόνον εἰς τοὺς ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῶν Τούρκων σπενάζοντας Ἕλληνας.

Ταῦτα πάντα τὰ γνωρίζει ὁ σὶρ Μακένζης Οὐάλλας ; τὰ εἶπε τὶς πρόσφατόν; εἶνε παραμύθια ἢ ἀλήθεια τρανὴ καὶ ἀποδεδειγμένη; ὅσον διὰ τὸ δυσανάλογον τῶν ὑλικῶν πόρων τοὺς ὁποίους ἔχουν εἰς τὴν διάθεσιν των αἱ δημοκρατικαὶ κυβερνήσεις ἡμῶν εἰς τοῦτο δὰ εἶνε ἔτι οἰκτρότερα ἡ πατημένος ὁ θάσπιος τῆς Ἀγγλίας δημοσιογράφος.

Καὶ ἐν πρώτοις τί κολοκύθια μᾶς λέγει ὁ σὶρ Μακένζης Οὐάλλας περὶ δημοκρατικῆς κυβερνήσεως ἐνῷ ὁ πρωθυπουργὸς ἐνταῦθα εἶνε τὸ ἐναντίον, ἐνῷ ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ παρόντος Συντάγματος δὲν εἶνε ἄλλο ἢ ἀζίκος δεσπότης, αὐθαίρετος αὐτοκράτωρ, τουρκομαθημένος Κοτζαμπασῆς, ἄρπαξ καὶ διανομεὺς πρὸς τοὺς ἑλκυστάς του τῶν ἰματίων τῆς κουρελιασμένης Ἑλλάδος, ἐμπαίκτης ζωντανὸς τοῦ στέμματος καὶ τοῦ λαοῦ, ὁ μᾶλλον ὀπισθοδρομικὸς παράγων τοῦ κράτους ἀσκὸς πεπληρωμένος συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν φιλεκδίκου καὶ μνησικακίας, παθῶν καὶ ἐλαττωμάτων ἐπαρσεως, ἱπποτυρίας καὶ μιᾶς τρελλῆς φανταστοπληξίας ὅτι γνωρίζει ὅλα, ὅτι δύναται ὅλα.

Βεβαίως ὁ σὶρ Μακένζης Οὐάλλας διὰ νὰ διερμηνεύῃ τὴν Δημοκρατίαν διὰ παντῶν τούτων ἔγραψε τὰς ἀνταποκρίσεις του μετὰ τὸ γεῦμα ἀφοῦ πρῶτον ἐξεκένωσεν ὡς τινες ἄγγλοι δημοσιογράφοι τοὺς ὁποίους ἐγνωρίσαμεν μετὰ τὴν σοῦπα ἐν ἢ δύο ποτηράκια σχέρι, μετὰ τὸν βραστὸν ἰχθὺν ἐν ἢ δύο ποτήρια χσκ, μετὰ τὰ ἄλλα φαγητὰ ἐν ἢ δύο ποτήρια κλαρέτ, σὺν τῷ ῥοσμπίφ ἢ γκέιμ ἐν ἢ δύο ποτήρια καμπανήτην μὲ τὰ γλυκίσματα πάλιν καμπανίτην, μὲ τὰ ὀπωρικὰ σχέρι, πόρτ, ἢ κλαρέτ, μετὰ τὸ γεῦμα ἐν καλὸν γκρόγκ συνιστάμενον ἐξ οἰνοπνεύματος ζακχαρέως καὶ βραστοῦ ὕδατος καὶ μίαν καλὴν Χαβάνην, τὸ κονδίλι, χαρτὶ καὶ καλαμάρι. Ἀ. μετὰ τινος οἴστρου γράφει τότε ὁ δημοσιογράφος καὶ διὰ τίνων πολυμόπρων βλέπει τὰ πράγματα ἀς εἶνε καὶ σὶρ Μακένζης Οὐάλλας.

Ὁ δὲ εὐπιστος Τζὼν—Μποὺλ εἰς ὅλα τὰ ἐζωτερικὰ ζητήματα καταφῶτίζεται διὰ τῶν γραφομένων τούτων καὶ δίδει δάνεια πρὸς χρεωκοπημένας κυβερνήσεις ἢ ὑπερασπίζεται ἀναξίους εὐνικότητας, εἶτα αἰτιᾶται καὶ ἀπειλεῖ τοὺς δυστυχεῖς δυο λαούς, τὸν ἰδικόν του ὅτι ἔδωκε καὶ ἐξημιώθη τὸν δὲ δανεισθέντα διότι μηδὲν ὠφεληθῇ ἀλλ' ἔλα τὰ ὠφεληθῆσαν καὶ ἐξεφάντασαν αἱ δημοκρατικαὶ κυβερνήσεις του.

Κατ αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ σὶρ Μακένζης Οὐάλλας δικαιοῦται νὰ λέγῃ ὅτι ὁ πρωθυπουργὸς ἐν Ἑλλάδι ἔχει δύσκολον πρόσωπον νὰ παίξῃ.

Ἀλλ ἔπου ὁ σὶρ Μακένζης Οὐάλλας κυρίως ἐξηπατήθη εἶνε ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἔχει δυσαναλόγους ὑλικοὺς πόρους, ἐνῷ ἔχει τοιούτους καὶ οἵους ὑπὸ τολμηρὸν ἐπιχειρηματίαν κυβερνήτην δύναται νὰ συναγωνισθῇ ὀχὶ πλέον, ἐν Ἀνατολῇ ἀλλ' ἐν Ἀγγλίᾳ μετὰ τῆς γενικῆς ἀγγλικῆς βιομηχανίας ἐντὸς δυο ἢ τὸ πολυ τριῶν ἐτῶν καὶ νικήσῃ, ἐὰν ἔκαμεν ὅτι ὤφειλε πρὸ ἐτῶν νὰ κάμῃ δι' ὁ ἀδίκως σήμερον καὶ δωρεὰν χάνεται καὶ ὠθεῖται πρὸς τὴν χρεωκοπίαν.

Ἀλλὰ πρὸ τῆς ἀναπτύξεως τῶν τοιούτων ἀς ἐλθωμεν πρῶτον εἰς τοὺς λόγους τοῦ κ. Τρικούπη πρὸς τὸν διάσημον δημοσιογράφον, ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν δύναται οὔτε ἐν ὑποδεέστερον μέρος νὰ παίξῃ εἰς τὸ Ἀνατολικὸν ζήτημα.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κύριοι συνδρομηταὶ τῆς Αἰγύπτου καὶ ἄλλων μερῶν τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ οἱ μὴ πληρώσαντες ἔτι τὰς συνδρομάς των καθὼς καὶ οἱ μέλλοντες νὰ καταταχθῶσι νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὸν «Βρεττανικὸν Ἀστέρα» νὰ πέμπουν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ κ. Στεφάνου Ξένου τὴν συνδρομήν των, ἄλλως τε ἡ ἀποστολὴ τῆς ἐφημερίδος θὰ διακόπεται καὶ πρὸς γνῶσιν των. Τὸ μέτρον τοῦτο ἡ διεύθυνσις ἀπεφάσισεν ὡς γενικὸν μέτρον δι' ὅλους τοὺς συνδρομητὰς αὐτῆς ὅπως ἀποφύγῃ ψιαφωνίας, εἶνε δὲ μόνη ὑπεύθυνος διὰ πᾶσαν καθυστέρησιν τοῦ φύλλου μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ ἀντιτίμου.

Ἕνεκα τῆς ἀλλαγῆς τινῶν μελῶν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ «Βρεττανικοῦ Ἀστέρος» καὶ ὅπως μὴ διακοπῇ τὴν ἀναγνωστῶν τῶν τριῶν μυθιστορημάτων ἡμῶν ἡ συνέχεια ὁ «Βρεττανικὸς Ἀστὴρ» θὰ δημοσιεύεται μετὰ τὴν μεσημβριαν καθ' ἑκάστην μέχρι τῆς 3ης Ἀπριλίου εἰς σελίδας τέσσαρας ἀντὶ ὀκτὼ ἐὰν δὲ τὸ γραφεῖον ἡμῶν τακτοποιηθῇ πρότερον καὶ πρὸ τῆς 3ης.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ πρώτη σελὶς θ' ἀφιεροῦται εἰς μικρὸν κύριον ἄρθρον ἐπὶ τῶν τῆς ἡμέρας.

Ζητοῦνται διὰ τὸν «Βρεττανικὸν Ἀστέρα» μεταφρασταὶ ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ καὶ συνεργάται ἐγκρατεῖς εἰς τὴν δημοσιογραφίαν.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ τῆς Ἰατρικῆς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ θέλων νὰ ἀσκηθῇ πρακτικώτερον ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ζητεῖ Φαρμακεῖον ὅπως ἐργαζόμενος τῷ χορηγεῖται καὶ δίωρος ἄδεια καθ' ἑκάστην.

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΣ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐπειδὴ τινες τῶν ἐνταῦθα κ. συνδρομητῶν μας παρεπονέθησαν, ὅτι δὲν λαμβάνουσι τὸν «Βρεττανικὸν Ἀστέρα» παρακαλοῦνται πάντες οἱ κ. συνδρομηταὶ καθὼς καὶ οἱ μὴ συνδρομηταὶ οἱ ἀνέκαθεν λαμβάνοντες δωρεὰν τὸ φύλλον, ὅπως εἰδοποιῶσι αὐθημερὸν ἡμᾶς ὁσάκις ἡ διανομὴ τοῦ φύλλου δὲν γίνεται τακτικῆ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰς τὸ γνωστὸν παρὰ τῇ νέᾳ Ἀγορᾷ Κατάστημα Ἀποικιακῶν Ἀδελφῶν Ἰωάν. Πρινοπούλων (πρώην Πορρῆ) ἐκομίσθησαν ἐσχάτως χαβιάρι μαῦρο ἀρίστης ποιότητος πωλούμενον πρὸς 20 δραχμὰς τὴν ὀκᾶ, ὡς καὶ ἄπαντα τὰ εἴδη. Οἱ βουλόμενοι προσελθέτωσαν καὶ θὰ μείνωσι λίαν εὐχαριστημένοι.

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται οἱ κ.κ. συνδρομηταὶ καὶ οἱ Πράκτορες τοῦ «Βρεττανικοῦ Ἀστέρος» ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ ὅτι τὰ μὴ πωλούμενα φύλλα ἐπιστρέφονται ἕνεκα τῶν τριῶν μυθιστορημάτων πρὸς δέσιμον εἰς τόμους, ὡρισμένος δὲ μόνον ἀριθμὸς φύλλων ἡμερησίως τυπώνεται, οἱ δὲ διανομεῖς εἶνε ὑπεύθυνοι ν' ἀποζημιώσωσι τὰ μὴ παραδιδόμενα φύλλα, ὅτι οὐδεὶς αὐτῶν δύναται νὰ ζητήσῃ ἐκ δευτέρου ἀπολεσθέντα φύλλα, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου οἱ διανομεῖς ὑποχρεοῦνται νὰ ἐγχειρίζωσι τὰ φύλλα πρὸς τοὺς κ. συνδρομητὰς ἢ εἰς τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν καὶ οὐχὶ νὰ τὰ ῥίπτωσι χάριν ταχύτητος εἰς τὰς θύρας, ὅπως μὴ δύνανται οἱ ἰδιοκτῆται τοῦ τύπου νὰ γνωρίζωσιν ἐὰν ἐγένετο κατάχρησις ἢ ἄστοχος φθορά.

133

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

ΠΛΕΚΤΑΝΗ—ΠΛΕΚΤΑΝΩΝ

ΗΤΟΙ

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥ 1760—1856

ΠΡΩΤΟΤΥΠΩΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ ΠΕΝΤΕ.

Ὑπὸ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΞΕΝΟΥ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ

(συνέχεια).

Ἡ Ζωγρησις.

Ὁ Πολωνὸς ὠρθώθη πάρυτα ἔφερε τοὺς δακτύλους ποιῶν τὸ σχῆμα δὰ μεγάλης ὑπακοῆς εἰς τὴν ἀσκεπῆ κεφαλὴν του εἰπὼν. Εἰς τὰς θραταγὰς ὑμῶν κ. λοχαγέ. Περιμένω ὅμως μετὰ τὴν τιμωρίαν ὅτι θέλετε διατηρῆσει τὴν ὑπόσχεσίν σας νὰ μὲ δώσητε ἱκανοποιησίν.

Ὁ Δημήτριος διὰ τοῦ λυχανοῦ του ἔδειξε τὴν θύραν τοῦ θαλαμου ἐνῷ ὠφειλε νὰ περιορισθῇ, διὰ δὲ κρουνήματος τῆς κεφαλῆς ἐπεβεβαίωσεν ὅτι ἦτο ἕτοιμος διὰ τὴν μονομαχίαν.

Ἡ βαθυτέρα σιγὴ διὰ πολὺ λεπτὰ διεχύθη μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Καλίνσκη μεταξὺ τῶν λοιπῶν τριῶν εἶτα ἦλθον εἰς συζητήσεις μακρὰς περὶ τοῦ συμβάντος. ὁ δὲ πρίγκηψ Γκαγκάρωφ ἐπεμβαίνων ἤρξατο νὰ ζητῇ νὰ διασκεδάσῃ τὰ πράγματα παρακαλῶν τὸν Δημήτριον ὅπως ἀπολύσῃ διὰ μιᾶς ἐκ τοῦ περιορισμοῦ τὸν Πολωνόν.

Ὁ Δημήτριος διὰ τῆς χαρακτηριζούσης τοῦτον ἐμφύτου ἀμηνιακιάς καὶ μεγαλοψυχίας του ἔπεμψε τὸν πρίγκιπα τὴν αὐτὴν νύκτα πρὶν κλίνῃ νὰ ἀναπαυθῇ ἵνα τὸν συγχωρήσῃ.

Ὁ Πολωνὸς πάρυτα ἐπεφόρτισε τὸν πρίγκιπα Γκαγκαρῶφ, ὅπως νοιοσοιήσῃ πρὸς τὸν Δημήτριον καὶ τὸν θύμει νὰ μονομαχήσῃ ἀφοῦτως περὶ τὴν αὐγὴν τῆς ἐπιούσης. Εἰς μάτην ὁ νέος πρίγκηψ ἐζήτησε νὰ τὸν καταπραΰνῃ ἀποδεικνύων τοῦτο ὅτι ἦτο ὁ προσβάλων καὶ ὅτι ἐφέρετο μετ' ἀχαριστίας. Ὁ ἀδυσώπητος Πολωνὸς ἐξελέξατο μαρτυρὰ του τὸν ἴδιον πρίγκιπα Γκακαρῶφ καὶ τὸν ἐξαπέστειλε ἵνα ἐξυπνήσῃ τὸν Δημήτριον. καὶ ἀναγγείλῃ τοῦτο ὅτι τὸν περιμένει εἰς τὸ προσδιορισθὲν μέρος.

Ἦτο ἤδη τρεῖς ἡ ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Συγχρόνως μὲ τὴν ἀποστολὴν τοῦ πρίγκιπος ὁ Καλίνσκης ὁπλισθεὶς ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κατσικίας ἐκείνης μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ ἀνάπαυσιν.

Ἡ ἀναπόλησις τοῦ χρέους του τῶν 250,000 ρουβλίων ἐξῆψε τύσυν τὴν φιλαργυρίαν αὐτοῦ ὥστε ἐθήρευεν εἰς τὴν δρόσον τῆς ἀμμοσφίρας νὰ διασκεδάσῃ τὸν πυρετὸν τοῦ ἐγκεφάλου του.

Ἔφθασε τὸν τελευταῖον κοπόνι. Ἔλυσε τὸ σύνθημα, ἐπεθεώρησε τοῦτον καὶ ἐπροχώρησε ὅλως ἀφηρημένος πρὸς τὰς γραμμὰς τοῦ ἐχθροῦ διαπερᾶσας αὐτὰς ρεμβάζων καὶ ἀπροφύλακτος ὡς νὰ ἐπεριδιβάζεν ἐντὸς κήπου. Ἡ νὺξ ἦτο σκοτεινοτάτη καὶ ἀγρία, ὁ ὑρανὸς κεκαλυμμένος ἐκ πυκνῶν νεφῶν, δὲν ἠδύνατο τις νὰ ἴδῃ τὸν δάκτυλόν του. Ἐκεῖ τοῦτο ἦτο κεκαλυμμένος ὑπὸ ἐλαφρᾶς χλοώδης ὁμίχλης ἐκ τῆς συνήθους εἰς τὰς παραδουναβίους ταύτας χώρας. Αἴφνης συγκρούεται τὸ μέτωπόν του μὲ τὸν κορμὸν χονδροῦ δένδρου καὶ ἐκ τῆς συγκρούσεως πίπτει ἀναίσθητος ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἔκειτο ἐκεῖ πολὺ λεπτά. Μετ' ὀλίγον ἐπανεχόμενος εἰς τὰς αἰσθήσεις του ἀκούει δύο ἀνδρώσους συνδιαλεγομένους ὀπισθεν τοῦ δένδρου ἑλληνιστὶ καὶ συγχρόνως τὸν ἤχον νομισμάτων ὡς ἄθθεν νὰ ἐσυμμερίζοντο λάφυρα ἢ θησαυρόν.

Τὰ ὦτα τοῦ Καλίνσκη ἠκούσθησαν μᾶλλον πλὴν ἔμεινε ἀκίνητος ὡς νεκρός. προσηλώνων ταῦτα περισσότερον. Οὔτοι δὲν ἦσαν ἄλλοι ἢ ὁ Ἀλῆς καὶ ὁ Βάγιας. Ὁ Βάγιας ἀπερχόμενος μετὰ ὑποφρεσκείας κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἀλῆ πρὸς τὸν ρωσσικὸν σκοπὸν ὅπωσδὴν προστεμωσῃ διὰ τὴν αὐτομόλησιν, παρέδιδε πρὸς τὸν Ἀλῆ διὰ τὸ ἀσφαλέστερον, ὅτι χρυσίον ἢ τιμαλφὲς δῶρον τοῦ κυρίου του ἐκόμιζε διὰ τὸν Πετέμκην μέχρι τῆς τῆς ἐπιστροφῆς του.

Ὅταν ὁ Καλίνσκης εἶδε τὸν Ἀθανάσιον Βάγιαν ν' ἀπομακρυνθῇ ἀρκετὰ, συγκεντρώσας τὰς δυνάμεις του ὡς λέων ἐπήδησε κατὰ τοῦ ἀπρεσιμάστου διὰ ταυτὴν προσβολὴν πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων, καὶ δράξας τοῦτον ἐκ τοῦ λαιμοῦ τὸν ἀνέτρεψε· εἰς τὴν γῆν τὸν ἀφωλίσε καὶ ἀπειλῶν τοῦτον δι' ἀφεύκτου θανάτου ἤρξατο νὰ τὸν ληστεύῃ ἢ λεηλατῇ.

Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην προσβολὴν ὁ Ἀλῆς κατ' ἀρχὰς ὡς ἔρμαιον ἔμεινεν ἀκίνητος. Τὸ σκότος δὲν ἐπέτρεπε νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπόν του· οὔτε νὰ βεβαιωθῇ ἀν ἦτο εἷς ἢ περισσότεροι οἱ ἐχθροί.

Ὁ Πολωνὸς εἶχε σχεδὸν μεταφέρει εἰς τοὺς θύλακάς του τὸν ἐπ' αὐτοῦ πλοῦτον, ὅταν ὁ Ἀλῆς ἔχων τὴν μίαν χεῖρα ἐλευθέραν ἐζήτησε μικρὸν τι νὰ ἀντισταθῇ. Ὁ Καλίνσκης ἐπακουσθήσας τὴν αἰχμὴν τοῦ ἐγχειριδίου του εἰς τὴν καρδίαν του Ἀλῆ τὸν ἐβεβαίωσε ὅτι ἁπλοῦ κενοῦ ἠκούσθη ὅτι δὲν εἶχε μιᾶς στιγμῆς ζωὴν ἐν μίᾳ περισσοτέρᾳ κίνησιν ἐποίει τὸ σῶμα τοῦτου.

Ὁ Πολωνὸς ἐπεστρεφόμενος ὑπερχαρούμενος μετὰ μικρὸν εἰς τὸ ρωσσικὸν στρατόπεδον. Κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας ἀκούεται πυροβολισμὸς καὶ συγχρόνως αἱ λέξεις «Εἰς τὰ ὅπλα».

Προσεγγίσαντος τοῦ Ἀθανασίου Βάγια τὸν Ρῶσσον σκοπόν. πρὶν προσθέσῃ λόγον ἵνα τοῦ ὁμίλῃσῃ οὗτος τὸν πυροβολεῖ καὶ τὴν φυλακὴν κράζει· εἰς τὰ ὅπλα. Ὁ Βάγιας διέφυγε τὸν θάνατον ἐκ πριχοῦ· ἡ σφαῖρα διῆλθεν τριχὸς ἀπέσταξιν ἐκ τῶν παρειῶν του ὥστε τὰ νῶτα στρέψας ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸν κύριον του ὅταν εἰς τὸ σκότος συναπαντᾶται στῆθος μὲ στῆθος μὲ τὸν Πολωνὸν εἰς δίσδον ἐξ ἧς ὁ εἷς δὲν ἠδύνατο νὰ διαφύγῃ χωρὶς ὁ ἕτερος νὰ ὑποχωρήσῃ.

Δυθερμήτως, φυσικὸς καὶ ἐν τῷ ἀπροσδόκητον εἰς συμπαμπλακὴν ἐπροβάλησαν ἀλλήλους ἐλαφρόταται τοῦ Βάγια πληρωθέντος ἐσταύρωσαν τὰ ξίφη καὶ ὁ εἷς ἐζήτει νὰ φονεύσῃ τὸν ἄλλον ὅπως διαφύγῃ.

Ὁ Βάγιας εἶχε σύμμαχον τὸ ἔδαφος συντόμως δὲ ἠθέλεν ἔχει καὶ τὸν Ἀλῆν, διότι οὗτος ἐπαγκέρων τὰ ὅπλα του, τὰ ὁποῖα ὁ Καλίνσκης ὅτε τὸν ἀφωπλίσεν εἶχεν φρενδονίσει σπαράξῃ κακρὰν του· ταχέως ἠρχετο εἰς τὸ μέρος ὅπου ἡ γνωστὴ φωνὴ (ὁ Ἀθανάσης) τὸν ἐκάλει. καὶ ὅπου ὁ κλαγγισμὸς τῶν ξιφῶν ἠκούετο. Ἀλλ' ἡ φωνὴ τοῦ σκοποῦ καὶ οἱ πιστολισμοὶ τοῦ Βάγια καὶ τοῦ Πολωνοῦ συγχρόνως ἐφείλκυσαν τῆς ἐγγηγορούσης ἐμπροσθοφυλακῆς τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ στρατιώτας. Ὁ λοχαγὸς Δημήτριος ἦτο ἐκ τῶν πρώτων ὀστις ἔτρεχεν ἐκεῖ καὶ ἐπετέθη κατὰ τοῦ Ἀθανασίου Βάγια ὅπως συνδέσῃ τὸν ἄνδρα μεθ' οὗ ἐπρόκειτο μετὰ τινας ὥρας νὰ μονομαχήσῃ. Μετ' οὐ πολὺ τοῦ Ἀθανασίου Βάγια τὸ ξίφος διεσταυρούτο μ' ἑκείνο τοῦ Δημητρίου. Ὁ Καλίνσκης ἐλευθέραν εὑρίσκων τὴν δίοδον καθ' ἣν στιγμὴν οἱ ἄλλοι Ρῶσσοι ἔβραμον ἐκεῖ· εἰς τὸ βαθὺ σκότος γίνεται ἀοράτως ἀφαντος. Ὁ Καλίνσκης ἦτο τόσον συνειθισμένος εἰς τοῦ τοιούτου εἴδους τὰς ἀψιμαχίας, ὥστε εἶχε πεῖραν καὶ φλέγμα πολύ, ἵνα τούτων ὠφεληθῇ. Ἐκρύφθη λοιπὸν εἰς τὰ πλησιόχωρα χαμόδενδρα ἀκούων καὶ περιοπτεύων. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην φάνει καὶ ὁ Ἀλῆς ὅσπερ νομίζων ὅτι ὁ ἄνθρωπος μεθ' οὗ ὁ Ἀθανάσης Βάγιας διεμάχετο ἦτο ὁ λεηλατήσας πρὸ μικροῦ τοῦτον, πίπτει ἐπ αὐτοῦ συγχρόνως βιαίως καὶ συντόμως ἀναφέρων ἑλληνιστὶ τὸ συμδὲν πρὸς τὸν Βάγιαν.

— Εἴσθε ἕλληνες! Σταθεῖτε εἶμαι κἀγὼ ἕλλην! διέκοψεν ὁ Δημήτριος· ἑλληνιστὶ δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ φρεστερισθεὶς τὰ πολύτιμα ὑμῶν κειμήλια, ἀλλ' ἐκεῖνος ὅστις τώρα ἔρχεται ἐντεῦθεν. Εἰς τὴν προφορὰν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ὁ Ἀθανάσης Βάγιας κατεβίβασε τὸ ξίφος εἰς τὸ ἔδαφος στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν κύριόν του ἠρώτησεν τοῦτον ἂν ἔπρεπε νὰ ἐμπιστευθῇ πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν τοῦτον.

Ὁ Ἀλῆ Πασᾶς ἤρξατο ὁ ἴδιος νὰ ὁμιλῇ. χωρὶς νὰ φανερωθῇ πρὸς τὸν νέον λοχαγὸν, ὅτι εὑρίσκεται εἰς ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν πρίγκιπα Πετέμκην καὶ ὅτι ἀπήρχετο κρυφίως τὴν νύκτα ἐκείνην πρὸς τοῦτον ὅπως συνδιαλεχθῇ περὶ σπουδαίων ἀντικειμένων.

— Δεῖξε μου μᾶν τοῦ πρίγγηπος ἐπιστολὴν σὲ δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὁ ἴδιος νὰ σᾶς ὁδηγήσω εἰς τὰς σκηνάς του.

— Ἰδοὺ! ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ κατὰ τὸ παρὸν νὰ μὴ μάθῃ τὸ ὄνομά μου, κρύπτων τοῦτο διὰ τῶν δακτύλων του εἶπεν

Ἔστω εἶπεν ὁ Δημήτριος ἀνάπτων πυρρλίθους διὰ νὰ ἴδῃ.

Μάλιστα! Ὀρθότατα! Εἶνε τοῦ ἰδίου. Ἐλθετε ἐντεῦθεν μετ' ὀλίγον προσέθεσεν. Ὅταν ἐπλησίασαν πεντήκοντα βήματ

133

ΤΟ ΠΑΡΟΝ

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΣΚΟΠΕΛΙΔΗΣ

ΗΤΟΙ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΑ ΒΑΡΑΘΡΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥ 1850 — 1881.

ΣΥΓΓΡΑΦΗ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΕΙΣ ΕΞ ΤΟΜΟΥΣ

Ὑπὸ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΞΕΝΟΥ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Ὁ λοχαγὸς Μόρλεη

Τὸ ὄνομα Γόρδων εἶνε ὄνομα εὐγενὲς τῆς Σκωτίας, πλὴν ὅταν αὕτη διεβεβαιώθη ὅτι ἡ κ. Γόρδων ἦτο σύζυγος ἀνωτέρου καὶ διακεκριμένου ἀξιωματικοῦ τῶν Ἰνδιῶν μὴ ἔτι διεζευγμένη τούτου προσεκολλήθη ἐπὶ τὸ μᾶλλον πρὸς ταύτην καὶ μετ' αὐτῆς ἐξήρχετο ἐφ' ἁμάξης.

Τὴν ἐπιχορήγησιν τῆς κυρίας Γόρδων ἡ μίστρες Κόπ σχεδὸν ἀπερρόφα ὁλόκληρον δίδουσα πρὸς τὴν ἐνοικάτορά της ἕνα καλὸν κοιτῶνα, τροφήν, καὶ ἀφθονίαν σροδρῶν οἰνοπνευμάτων ὅπως τὴν διατηρῇ εἰς ἀαίναον κτηνώδη κατάστασιν ἐπέτρεπε δὲ πρὸς ταύτην νὰ δέχεται ὅσους καὶ οὕστινας ἠθελεκυρίους ἐν τῷ κοιτῶνι της

Ὅταν ἡ Ἄλνη Κίερμαν ἀπέσπασε τὴν κ. Γόρδων ἐκ τοῦ οἴκου τούτου ἡ Μίστρες Κόπ ἐξηγριώθη κατ' αὐτῆς καὶ οὐχὶ μόνον ἐκηρύχθη ἐχθρὰ τῆς καλουμένης βαρώνης ἀλλὰ μετὰ ζήλου ἐκδικήσεως ἐνησχολήθη σπουδαίως νὰ πληροφορηθῇ τίς ἦτο ἡ ὑψηλὴ αὕτη κυρία ἣν ὅμως ὁ πολύπειρος καὶ ὀξὺς ὀφθαλμός της ἀνίχνευεν ἀξίαν ὑποψιῶν·

Τῆς Βαρώνης ἀποδιοχάσης ἐκ τοῦ οἴκου της τὴν κ. Γόρδων ἡ γυνὴ αὕτη μὴ ἔχουσα ἕτερον καταφύγιον ἐπέστρεψε καὶ αὖθις εἰς τὸν ἴδιον τοῦτον οἶκον.

Προσετέθη εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἄννης καὶ αὕτη ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸ διάστημα τῆς συντόμου γνωριμίας των ὀφθαλμοφανῶς καὶ ἰδίοις ὠσὶ εἶχε πληροφορηθεῖ πολλά, καθίστατο οὐ μικρὸν ἐπικίνδυνος.

Μετά τινας ἡμέρας ἐπεσκέφθη τὸν οἶκον τῆς ὁδοῦ Βίγκς ἐν ᾧ κατῴκει ὁ κ. Δόλβης.

Ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ ὑπῆρχεν ὑπηρέτρια εὐτραφὴς καὶ μᾶλλον μικροῦ ἀναστήματος χυδαίου ἐξωτερικοῦ χονδρῶν χαρακτηριστικῶν πλὴν λευκόσαρξ, φιλομυδὴς γλυκείας ἐκφράσεως καὶ ἀφθόνου ξανθῆς κόμης ὀνομάζετο Ἄνα Πάλμερ. Ὁ οἰκοκτήτωρ τοῦ οἴκου ἦτο Γερμανὸς ἔμπορος τῶν στοφῶν καὶ ὁλόκληρον τὸ κάτω πάτωμα κατεῖχε τὸ ἐργαστήριόν του ἢ μᾶλλον ἡ ἀποθήκη του, ἐξ ἧς ἐπώλει χονδρικῶς στόφας πρὸς ράπτας.

Ὁ Κύριος οὗτος καλούμενος Κίμπης εἶχε θυγατέρα ἐκ τινος πρώην παλακίδος του δέκα-ἑπτάετῆ ἧς τὸ ὄνομα ἦτο Ἄλης. Παιδιόθεν εἶχε πέμψει ταύτην εἰς Γερμανίαν εἴς τινα ἐκλεκτὴν σχολὴν τῶν κορασίων καὶ ἐκεῖ τὸ νῦν εὑρίσκετο καὶ ἀνετρέφετο ἐξιδιασμένως. Ὁ κ. Κίμπης τὸ νῦν συνέζη μετὰ τῆς ὑπηρετρίας Ἄννης ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ ἐνοικιάζων τὰ ἄνω πατώματα ὑπὸ τὴν ἄμεσον ταύτης ἐπιστασίαν.

Ἡ Ἄννη Κίερμαν ἡμέραν τινὰ ἐπισκεφθεῖσα τὸν κ. Δόλβην ἐφαστέλειψε τὴν κ. Γόρδων μετὰ τῆς Ἄνναις. Ἡ Ἄνα ἠγάπα καὶ αὕτη τὸ ποτόν. Αἱ δύο αὗται γυναῖκες ἔπιον κατὰ κόρον, αἱ καρδίαι των κατηχοίχθησαν, ἔγειναν ἔκτοτε ἐπιστήθιαι.

Ἐνθυμούμεθα ἡ κ. Γόρδων ἀπεδιώχθη καθ' ὃν χρόνον ὁ κ. Δόλβης λαβὼν τὴν ἀπελπιστικὴν ἐπιστολὴν τῆς ψευδοβαρόνης ἠσθένησε βαρέως, σχεδὸν παρεφρόνησε καὶ ἐκεῖτο ἐπὶ τοῦ κατῴφλιοῦ τῆς σκοτεινῆς Πύλης τῆς διαχωριζούσης αὐτὸν τοῦ βίου τούτου καὶ τοῦ ἑτέρου.

Ἡ κ. Γόρδων συνδιαλλεγομένη μετὰ τῆς Ἄνναις Πάλμερ εἶπε εἰς αὐτὴν ὅτι ἡ Ἄνα Κίερμαν δὲν ἦτο νυμφευμένη μετὰ τοῦ κ. Σκοπελίδου πλὴν ἤλπιζε νὰ τὸν νυμφευθῇ καὶ ὅτι οὗτος δὲν ἦτο εἰς Λονδῖνον οὔτε ἐπεριμένετο συντόμως.

Ὁ κ. Δόλβης ἠρᾶτο παραφρόνως τῆς Ἄννης Κίερμαν. Ἐγνώριζεν ὅτι ἦτο γυνὴ ἄνευ ἠθικῆς πλὴν δὲν ἠδύνατο ν' ἀποφύγῃ νὰ τὴν ἐρᾶται καὶ ἦτο ἀποφασισμένος νὰ τὴν νυμφευθῇ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἅπαξ σύζυγος του ἠδύνατο νὰ τὴν μεταρρυθμίσῃ. Ἡ ἀσθένειά του ἐσταθη μακρὰ καὶ ἡ ἀνάρρωσις μακροτέρα. Ἡ μήτηρ του ἠναγκάσθη κατὰ νουθεσίαν τῶν ἰατρῶν νὰ μεταβῇ εἰς παραθαλάσσιον πόλιν καὶ ἐκεῖ διαμείνῃ περισσότερον τῶν ἑπτὰ ἑβδομάδων.

Ἐν τούτοις ἡ νόσος ἥτις δὲν ἦτο ἄλλο ἢ τυφοειδὴς πυρετὸς συνέτεινεν εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ πάθους του. Ἠκολούθησεν ὅτι συνήθως ἀκολουθεῖ εἰς ὁμοίας περιστάσεις, δηλ. θάνατος ἢ λήθη τοῦ παρελθόντος. Ἐλυτρώθη τοῦ θανάτου ὅπως μεταβῇ εἰς ἀπάθειαν, ὅταν δ' ἐπιστρέψας ἐκ τοῦ παραθαλασσίου ἐπληροφορήθη ὅσα αἴσχιστα, ἡ κ. Γόρδων ἐδιηγήθη πρὸς τὴν Ἄννα Πάλμερ διὰ τὴν βαρόνην ἠσθάνετο ἀηδίαν δι' ἑαυτὸν διὰ τὸ παρελθόν.

Ἐν τῷ παραθαλασσίῳ εἶχε σχετισθῇ ἔντιμον καὶ εὔπορον οἰκογένειαν. Συνεπῶς ἀνεφύη μεταξὺ τούτου καὶ τῆς μικροτέρας θυγατρὸς ταύτης ἰσχυρὰ συμπάθεια. Ἡ μήτηρ του ὠφελήθη τῆς περιστάσεως ὅπως τὸν παρακινήσῃ νὰ νυμφευθῇ.

Ἠρραβωνίσθη λοιπὸν μετὰ ταύτης καὶ δὲν ἐπεστρεψεν εἰς Λονδῖνον ἢ ὅπως μετακομισθῇ ἐκ τῆς ὁδοῦ Βίγκο. Ἐνῷ μετοικίζεν ἐπληροφορήθη ὑπὸ τῆς Ἄννης Πάλμερ ὅτι ἡ κ. Γόρδων εἶχε προετοιμάσει ἐκτενῆ ἐπιστολὴν διὰ τὸν κ. Σκοπελίδην ἐν ᾗ περιέγραφεν ὅσον μέρος τῶν πράξεων τῆς βαρόνης τῶν ἀδελφῶν της καὶ τῆς μητρός της ἐγνώριζε μετὰ πολλῶν ἑτέρων χειρίστων τῆς φαντασίας της ἐσωκλείουσα τυνάμα πολλὰς ἐρωτικὰς ἐπιστολάς της πρός τινας κυρίους καὶ ἐπιστολὰς τῶν κυρίων τούτων πρὸς ταύτην αἵτινες ἔπεσον εἰς χεῖρας της χρονολογιῶν νέων καὶ ἀρχαίων ἱκανὰς νὰ ῥίψουν μέγα φῶς καὶ κλονίσουν τοῦ θετικωτέρου ἀνθρώπου τὴν πεποίθησιν.

Ὁ κ. Δόλβης ἦτο ἀληθὴς Τζεντλιμαν. Μ' ὅλον ὅτι ἡ μέγαιρα τὸν ἐμεταχειρίσθη μετ' ἀσπλαχνίας ἀπαραμίλλου ἔτρεφε διὰ ταύτην ἔτι ἀγαθὴν πρόνοιαν εὐχόμενος νὰ τὴν ἴδῃ ἐν τῇ ὀρθῇ ὁδῷ.

Ἐφρόνει ὅτι ἂν ἐνυμφεύετο ἄνδρα τάξεως τινος κοινωνικῆς καὶ εὐποροῦντα πιθανὸν νὰ ἐσωφρονίζετο καὶ ἐνηγκαλίζετο τὸν ἔντιμον βίον.

Πληροφορηθεὶς ὅτι ἡ κ. Γόρδων προετοίμαζε τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιστολὴν ἵνα ἀποτρέψῃ τὸν κ. Σκοπελίδην νὰ τὴν νυμφευθῇ ἀφ' ἑτέρου ἐν τῷ ἀγγλικῷ ἐγωϊσμῷ του θεωρῶν ὅτι πρὸς ἑτερογεννῆ τινα οὐδὲν ὄνειδος ἐπεφέρετο ἂν ἐνυμφεύετο ἐν τοιοῦτον πλάσμα ἔγραψεν ἀμέσως εἰς τὴν Ἄννην Κίερμαν νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ ὡς δικηγόρος ὅμως ἀπέφυγε νὰ μνημονεύσῃ τὸν σκοπόν. Ἐνθυμούμεθα ὅτι μετὰ τῶν τεσσάρων ἐπιστολῶν τὰς ὁποίας ἔλαβε τὴν πρωΐαν τῆς ὁμίχλης ἦτο καὶ ἡ τοῦ κ. Δόλβη.

Ἐβούλετο νὰ τὴν παύθετήσῃ νὰ δράμῃ ἀμέσως πρὸς τὴν κ. Γόρδων συμφιλτωθῇ μετ' αὐτῆς καὶ προλάβῃ τὴν ἀποστολὴν τῆς ἐπιστολῆς.

Ἡ Ἄννη Κίερμαν ἐδείχθη καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἀναίσθητος. Ἐνόριζεν ὅτι οὗτος τὴν ἐζήτει ἵνα ἐπαναλάβῃ τὰς ἐρωτικάς των σχέσεις διὸ καὶ δὲν ἐπῆγε.

Ἡ κ. Γόρδων ἐποίησε διαφόρους νυκτερινὰς ἐκδρομὰς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς συνοικίας τοῦ Γκλῶστερ ἐρωτῶσα ἂν ὁ κ. Σκοπελίδης ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον τῆς Ἄννης Κίερμαν πλὴν ἔμαθε τὸ νῦν ὅτι καὶ ἡ ἰδία Ἄννα Κίερμαν ἀπεδήμει ἐκ τοῦ Λονδίνου. Ἐπερίμενε λοιπὸν μεθ' ὑπομονῆς τὴν εὐκαιρίαν ὁσάκις δὲ ἦτο νήστης καὶ εἰς τὰς φρένας της ἀμφιταλαντεύετο νὰ πράξῃ τοῦτο, ἴσως δὲ ἤθελεν ὁλοτελῶς παραιτηθῇ ἐκ τῆς ἰδέας ταύτης ἂν ἡ κ. Κὸπ διηνεκῶς δὲν ἔθετε καύσιμα ἐν τῇ πυρκαϊᾷ ὅπως καὶ διατηρεῖ ταύτην εἰς φλόγας.

— Διαρκούσης τῆς μεγάλης ὁμίχλης ἡ κ. Γόρδων οὐδόλως ἐξῆλθε τοῦ οἴκου· σήμερον δὲ ὅταν αὕτη μικρὸν ἀτελύθη ἐξῆλθε πλὴν περὶ τὴν δεκάτην τῆς νυκτὸς ἐπεστρεψεν εἰς τὰ δωμάτιά της συνοδευομένη ὑπὸ ἀνδρὸς μὲ μύστακα καὶ πώγωνα μέλανα καὶ δασὺν ἀρχοντικοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ στρατιωτικῆς φυσιογνωμίας. Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο ὁ λοχαγὸς Μόρλεη Ἡ κ. Γόρδων ἦτο οἰνόληπτος ὁ συνοδεύων ταύτην οὐχὶ καὶ ἐφαίνετο ὅτι ὡδήγει ταύτην λαμβάνων πρόνοιαν αὐτῆς.

ἀκολουθεῖ.

133

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΗΤΟΙ

Η ΥΛΗ ΚΑΙ ΤΟ ΑΥΛΟΝ

Ἀλληγορικὴ καὶ παραβολικὴ εἰκὼν τῆς παρούσης καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος.

ΣΥΓΓΡΑΦΗ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΕΙΣ ΠΕΝΤΕ ΤΟΜΟΥΣ

Ὑπὸ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΞΕΝΟΥ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ—ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Λ'.

Ἐπεισόδιον τραγικὸν μιᾶς γνωστῆς οἰκογενείας.

Λοιπὸν Κυρὰ Εὐρώπη ἡ τοιαύτη μικτὴ καὶ ἀώμαλος κοινωνία ἠδυνήκουστος εἰς πᾶν ἕτερον μέρος τῆς Γῆς ὁποῖον ἔχει προορισμὸν εἰς τοὺς ἄλλους κόσμους τὰ τοιαῦτα καταστήματα ἀπαγορεύονται ἢ ἐπιβλέπονται παρὰ τῆς ἀστυνομίας καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει τὰ ὑψηλὰ καὶ ἔξοχα ὑπομείμενα τῆς πολιτείας τὰ κατέχοντα ἐμπιστευτικὰς καὶ τῆς μεγάλης εὐθύνης δημοσίας θέσεως σεβόμενα ἑαυτὰ καὶ τὰς θέσεως των τὰ αἰσθανόμενα ὅτι δὲν ἀνήκουσιν οὔτε πρὸς τὸν ἑαυτόν τους οὔτε πρὸς τὰς οἰκογενείας των ἀλλ' εἰς τὴν κοινωνίαν δὲν τολμῶσι κἂν νὰ δείξωσι τὰ πρόσωπά των ἐνταῦθα ὄχι στιλβηδὸν νὰ ἐμφανίζωνται καὶ χαρτοπαίζουν μετὰ τοῦ ἐσχάτου τραμπούκου... Τὸ τοιοῦτον κυρὰ Εὐρώπη εἶνε τὸ τέρθρον τῆς ἀναισχυντίας, τὸ τέρθρον τῆς περιφρονήσεως τῆς κοινῆς γνώμης, τὸ τέρθρον τοῦ ἐξευτελισμοῦ τῶν δημοσίων θέσεων καὶ θέλεις τὰ μὲ εἴπῃς ὅτι ἡ κοινωνία αὕτη δὲν διαφθείρει τὴν ὑπηρεσίαν καὶ τὸν λαόν; ὅτι ἡ κοινωνία αὕτη ἡ οὕτω ἐμπαικτικῶς φαυλίζουσα τὸ πρόσωπον τῆς Γῆς δύναται νὰ ἐπανορθωθῇ ἄνευ ἐπαναστάσεως; μόνον, εἰς μάταιος φρονηματίας κυρὰ Εὐρώπη δύναται νὰ φρονῇ βελτίωσιν δι' ἄλλου τρόπου...

— Μεγαλειοτάτη ὁμολογῶ εἰλικρινῶς ὅτι ὁποῖον δήποτε φαυλορήμονα ἢ ἀπαισιόδοξον ὑπολαμβάνετε τὸν περιγράφοντα οὕτω τὴν τοιαύτην κοινωνίαν ἓν μόνον πρᾶγμα εἶνε ὑπερβεβαιότατον, ὅτι τοιοῦτος σκυβαλισμὸς κοινωνίας εἰς οὐδὲν ἕτερον κράτος εὑρίσκεται. Εἶπεν ἡ δεσποινὶς Ἀλήθεια.

— Οὔ μόνον δὲν εὑρίσκεται ἀλλ' οὔτε ποτὲ οἱ μεταγενέστεροι θὰ ἐννοήσουν πῶς ὁ ἀνώτατος Ἄρχων οὗτινος τόσον ἀδιακόντιστος εἶνε ἡ συνταγματικὴ ἀσπίς του ποτὲ δὲν παρουσιάσθη αὐτοπροσώπως καὶ ἀπρασδοκήτως ἐνταῦθα τοὐλάχιστον εἰσάπαξ νὰ τοὺς ἀποδοκιμάσῃ διασκορπίσῃ καὶ ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τοὺς ὑπουργούς του τὴν διάλυσιν πῶν ἐπτιῶν τούτων τῆς διαφθορᾶς τοῦ λαοῦ του καὶ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ κράτους τῶν κλιτῶν τῶν αὐτοκτονιῶν τῶν τόσων δυστυχῶν... Ἀ! μεγαλειοτάτη ἡ ἀδέκαστος ἱστορία ποτὲ δὲν δύναται νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς της εἰς τὰ τοιαῦτα. Ἐφώνησεν ὅλη ἐρυθρὰ ἐξ ἀγανακκήσεως ἡ δεσποινὶς Ἱστορία τὴν ὁποίαν πρώτην φορὰν εἶδον νὰ ἀπολέσῃ τὴν φαιδρότητα τοῦ προσώπου της καὶ τὴν εὐδιαθεσίαν τοῦ χαρακτῆρος της.

— Δὲν σοῦ δανείζω ἄλλα!... ποτὲ δὲν πληρώνεις κανένα! ἔπρεπε νὰ σέβεσαι παλιάνθρωπε τὸν βαθμόν σου. Σοῦ δίδομεν ἀπὸ ἕνα εἰκοσιπεντάρικο κάθε βράδυ διὰ νὰ μὴ ψοφήσῃ τὸ σπήτι σου καὶ ὄχι διότι σὲ ἔχομεν ἀγάγκην καὶ τί κάμνεις μὲ τοῦτο;... τὸ παίζεις τὸ χάνεις, καὶ ἔπειτα δανεικά, δανεικά!... μοῦ χρεωστεῖς ἕως τώρα πεντακοσίας δραχμὰς τὰς ὁποίας τὰς ἔσβυσα ἀπὸ τὸ κατάστιχόν μου!... ἔπρεπε νὰ ἐντρέπεσαι· ἐφώναξε ἄνθρωπός τις καλοενδεδυμένος σωματώδης μὲ χονδρὰν ἄλυσσον χρυσῆν εἰς τὸ ὡρολόγιόν του πρὸς τὸν κ. Πολίταρχον ἀλλ' ὅστις ἐφαίνετο μὴ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τῶν λόγων του ἐκ τῆς μέθης καὶ τῶν μεγάλων ζημιῶν τῆς νυκτὸς αὐτῆς.

— Παρακολουθήσωμεν κυρὰ Εὐρώπη τὸν κ. Πολίταρχον εἶπεν ὁ Διάβολος.

(ἀκολουθεῖ)